

„Bizony, bizony mondom nektek: Egy közületek elárul engem.”

Dramai események beszámolóját olvassuk a mai evangéliumban. Jézus a tanítványaitól búcsúzik. Ünnepeyes lakoma keretében akarja elmondani tanítványainak, hogy küldetése a végéhez közeledik. „Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten megdicsőült benne”. De ezt a súlyos mondatot nem tudja, nem akarja kimondani, amíg az áruló jelen van.

Jézus tudja, hogy Júdás elárulni készül őt. Tudja, hogy a Sátán belézállt, és Júdás nem tudott ellentmondani a Sátánnak. Nem akkor történt ez a belézállás, amikor elvette a falatot, hanem már jóval korábban. Jézus szinte sürgeti Júdást: Menj már! Mert meghitt baráti körben akarja elmondani a mondanivalóját, amit búcsúzásul még el kell mondania. Tudja, hogy Júdás el fogja árulni őt, mégis megrendíti az árulás. Különösen annak módja, a csókkal árulás.

Júdás árulása megrendíti a tanítványokat is. Ki az? Csak nem én vagyok? Kérdezd meg tőle! Ugyanígy megrendít bennünket, mai tanítványokat is az árulás. Az áruló megvetés tárgya, még azok részéről is, akiknek a javára történik. (Lásd Geréb esetét a Pál utcai fiúkban!) Mi is megvetjük Júdást. Egyszer régen azt hallottam egy paptól, hogy Júdás kivételével egyetlen emberről sem tudhatjuk biztosan, hogy elkárhozott. Akármilyen gonosz volt is valaki, hogy élete végén megtért-e Istenhez, azt csak az Isten tudja, nem is a mi dolgunk megítélni. Még Hitlerről vagy Sztálinról sem állíthatunk ilyent, egyedül Júdásról. Nem tudom biztosan, hogy ez tényleg így van-e, de igazából számomra ez nem is olyan érdekes. Az biztos, hogy Júdás megvetés tárgya a mai napig. Nemrég hallottam valakitől, hogy Spanyolországban Karácsonykor városok főterein hatalmas máglyát raknak, és ennek tetejére állított Júdás-bábút égetnek el népünnepegy keretében. Ez is kifejezi az emberek véleményét Júdásról és a tettéről.

Én azonban másképp akarok erre az eseményre tekinteni. Könnyű a bűnöst elítélni, miközben mi is valamennyien bűnösök vagyunk. Valamennyien árulók vagyunk, ha úgy tetszik. Nap mint nap eláruljuk a Jézussal kötött szövetséget, amit például keresztelezésünk, bérmálásunk, vagy akár egy jól sikerült lelkipraktika végén kötöttünk Vele. Nap mint nap hűtlenek vagyunk Jézus barátságához, amikor nem úgy viselkedünk, ahogy Tőle tanultuk. És vegyük ide Péter tagadását is. Hogyan ítélni Péter tettét, ha magunk is rendszeresen megtagadjuk Jézust, amikor megfélemezünk Mesterünk tanításáról, és a belénk szállt sátán sugalmazásai szerint cselekszünk? Kisebb-nagyobb árulásokat, megtagadásokat bizony gyakran elkövetünk. (Persze itt elsősorban magamról beszélek!)

Júdás árulása, Péter tagadása legyen intő jel számunkra! Az árulás és a megtagadás kísértése bennünket is eléri, a sátán, mint ordító oroszlán ma is körüljár. Minél erősebben kötődünk Jézushoz, annál felvértezettebbek leszünk a kísértések ellen. Legyen ez a mai nap tanulsága mindnyájunk számára!

Gyulai Zsolt, Budapest